

Jiří Traxler

Někdo to s holkama umí

Povídky z časů
balení a kotrmelců
pozadu

Někdo to s holkama umí

Jiří Traxler

Někdo to s holkama umí

Povídky z časů
balení a kotrmelců
pozadu

Grada Publishing 2015

ISBN 978-80-247-5670-7

Obsah

8	Někdo to s holkama umí
14	Obětavost
18	Jak okouzlit milovanou bytost
25	Zápisník zhrzeného
30	Manželství na zkoušku
34	Pomsta je sladká
41	Dívkám s chybami (Nedělní chvilka poezie)
58	Líbám, ženy, vás tak rád
64	Hlavně se neztrapňovat
69	Prstýnky z trávy
77	Dívky se vyskytují ve dvou
85	Musíš si vždycky vědět rady!
95	Dívkám s chybami — pokračování (Pondělní chvilka poezie)
112	Deník
125	Mít svou hrdost
138	Dopis
142	Sbohem, dieto!
147	Samouk
155	Žebříčky do ráje (Top ten, top fór, top sex...)
171	Setkání po létech
178	O jednom dívčím pokoji
187	Filozofská historie
195	Život s telefonem
209	Pod víčky je nostalgie
223	Kámošky ze samošky
234	Děvčátko a píšťalička (Protest song naruby)
241	Svět v obrazech

Svým holkám — Pavle, Pápě, Věrce, Elišce a Ádě

Povídky a připojené soubory písňových textů a básní vznikaly v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století. Od té doby se mnohé změnilo, ale předělávat je, modernizovat jazyk dialogů a upravovat dobové reálie by znamenalo zasáhnout do jejich atmosféry. Místa a kulisy příběhů odpovídají skutečnosti, použítá jména osob a samotné děje jsou smyšlené.

Někdo to s holkama umí

To je vrozené nadání. Kdo jím oplývá, má v životě vyhráno. Působí na dívky buď svým vzezřením, nebo svými činy, anebo svými řeči. Prostě je buď okouzlí, nebo uchvátí, anebo ukecá.

Nejhorší je, že se to nedá naučit ani napodobit. Můžu se nechat potetovat výjevy jako ten šťastlivec, můžu si pěstovat kníry a licousy, chroupat neuralgen, čichat čikuli či trousit drsné poznámky — marně. Dívky se za mnou ani neotočí. A když, tak jako za nějakou směšnou kuriozitou.

Je to až tragické: udělám (ve svých — řekněme — pětadvaceti letech) všecko pro to, abych dívky zaujal, několikrát se předem přesvědčím, že je se mnou všechno jak má být, a vyrazím na lov.

Hle, řekne si dívka, pološílený stařík. Jde na čolky.

Pochopil jsem to někdy na počátku puberty. Na počátku; schválně neříkám přímo v pubertě, protože jak tvrdí mí přátelé, trvá u mě dosud.

Chtěl jsem vyznat lásku své spolužačce. Jedním z těch, kteří to s holkama umějí, byl můj kamarád. „Na tom přece nic není,“ ujistil mě, „prostě jí napiš, že ji máš rád, a je to.“

Připadalo mi to prosté.

„Ahoj Blaženko,“ napsal jsem, „mám tě rád.“

Blaženka dopis přečetla a rychle něco pošeptala kamarádce.

Už o přestávce mi několik spolužáků řeklo: „Ahoj, Blaženko,“ a brzy mi tak přezdívala celá škola. Dvě holky se mě spikle-necky zeptaly, kolik hodláme mít dětí, na zádech jsem měl přišpendlený lístek s nápisem:

Nedráždit! Blaženka se dívá!

a místo zmizelé svačiny jsem našel v aktovce cedulku:

Žeru tě, a všechno co s tebou souvisí.
Tvá Blaženka

Na písemný dotaz, proč se ke mně tak ošklivě zachovala, Blaženka písemně odpověděla: „To mi zaplatíš, ty pse. Podívej se na sebe do zrcadla, ale až o přestávce na záchodě, kdyby se ti náhodou udělalo špatně. Jestli to přežiješ, zase napiš.“

Blaženke už jsem nenapsal. Zato brzy nato jiné dívce. I kamarád, který mi nyní radil, byl jiný, mnohem zkušenější. „Musíš jí poslat hrozně vznešeně a uctivej dopis,“ řekl, „aby ji to šokovalo. A musíš jí vykat a musíš tam zamontovat samý takový ty řečičky, protože to mají holky hrozně rádi.“

*Má nejdražší Eliško, (začal jsem)
předem mého dopisu přijměte srdečný pozdrav
a milou vzpomínku na Tebe. Rozhodl jsem se Vám
napsat, protože už to v sobě nemohu dýl tutlat.
Váš krásný úsměv a Vaše krásný to, tělo, mě uvádějí
v šílenství. Miluju Vás, a kdybych Vám to ne-
napsal, asi bych se musel zastřelit.*

(Zastřelit jsem po krátké úvaze škrtl a napsal oběsit. Pak jsem škrtl oběsit a napsal prostě: oddělat.)

Prahnou po Vás, to mi věřte. Mohu doufat, že vyslyšíte mé smělé přání, krásná velitelko? Chtěl bych s Váma chodit. Jestliže byste také chtěla se mnou chodit, počkejte na mě odpoledne v parku. To je, drahá Eliško, zatím vše. Dopis spal, sežer nebo roztrhej.

*V hluboké úctě
Váš —*

A podepsal jsem se.

Spolužačka Eliška si dopis zběžně přečetla, a když se učitelka obrátila k tabuli, položila jí ho na stůl.

Učitelka mateřského jazyka byla osamělá duše, žijící jen pro svůj předmět. Smutně jsem si uvědomil, že se shodou okolností také jmenuje Eliška.

Studovala dopis dlouho a pozorně, oči se jí zvláště leskly a mně bylo jasné, že mě čeká nejen zhoršená známka z chování, ale také z češtiny, protože v tom spěchu jsem si s prapropisem nedělal hlavu. Ale nic takového se nestalo.

Přistoupila ke mně a zeptala se: „To jsi psal opravdu ty?“

Co mi zbývalo — přisvědčil jsem.

Chvilí mlčela, pak se otočila k tabuli a dlouze smrkala. Pak řekla: „Víš, vždycky jsem si o tobě myslela, že jsi mírný a citlivý chlapec. Netušila jsem, že jsi —“

Odmlčela se a pak řekla slovo, které jsem tehdy slyšel poprvé a které mi od té doby říkali častěji, „— že jsi cynik.“

Pak — ve shodě s mým přáním — dopis roztrhala a hodila do koše.

Na odpolední vyučování se tehdy nějak nedostavila a někteří kluci se šklebili a pravili, že ji zahlédli obcházet v parku za školou.

Třetí pokus o milostné vyznání jsem podnikl o prázdninách. Tentokrát už jsem nedal na cizí radu a snažil se sám vypořádat, jak se tedy takové věci vlastně sdělují. A měl jsem štěstí.

Na břehu seděla holka s klukem a já jsem předstíral, že se koupu. Přitom jsem však dával dobrý pozor, aby mi ani slovo neuniklo. Nevšímali si mě.

„Hele,“ řekl najednou ten kluk té holce, „musím ti něco říct.“

„Tak říkej,“ řekla.

„Víš, líbí se mi tady jedna holka.“ A díval se na ni zamilovaně.

„Vážně?“ zeptala se a usmála se.

„Vážně. A víš, co je zvláštní? Že má stejný oči jako ty. Fakt.“

„Vopravdu?“ podivila se a hleděla mu také zamilovaně do očí.

„Vopravdu. A víš, co je ještě zvláštnější? Že má stejný vlasy

jako ty. A stejnou pusku jako ty. A směje se jako ty a mluví

stejně jako ty. A je stejně hezká jako ty. Není to zvláštní?“

Seděli u sebe a říkali si to úplně zblízka.

„A ty nevíš, jak bys jí to řekl, vid’?“ zeptala se ta holka.

„To teda vopravdu nevím.“

„Tak víš co, jestli chceš, já jí to řeknu.“

Pak vstala, odešla kousek po břehu a hned se vrátila a zase si sedla.

„Tak co?“ zeptal se ten kluk.

„Nic, řekla jsem jí to.“ A oba se smáli.

„A ona?“

„Říkala, že se jí taky líbíš, a posílá ti pusu. Tak ti ji musím předat.“

Pak ho chytla za uši a políbila, pak zase políbil on ji, pak se líbali dokonce vzájemně — a já se začal topit.

Tak takhle se na to musí, pochopil jsem. To je ten pravý způsob. A hned jsem se rozhodl to vyzkoušet.

Jistá dívenka, kterou jsem tehdy zrovna miloval a kterou jsem se rozhodl využít ke svému experimentu, neměla v zásadě nic proti tomu, abychom si sedli na břeh.

„Hele,“ začal jsem, „můžu ti něco říct?“

„Když to nebude nic trapného...“

„Prostě, líbí se mi tady jedna holka, no.“

„A proč to říkáš mně?“ vyjevila se.

„Protože totiž vona má stejný oči jako ty.“

„A co má jako bejt?!“

„Vona má taky stejný vlasy jako ty, stejnou pusu jako ty a směje se stejně jako ty, vážně.“

Zamyslela se.

„Tak v tom případě to může bejt jediné Eva. Ta je mi teda vopravdu podobná. A žádná jiná zrzavá tady není.“

„Jenže, co je zvláštní...“ chtěl jsem pokračovat, ale přerušila mě.

„A ty nevíš, jak bys jí to řekl, vid’?“

Přikývl jsem.

„Jenže je blbý,“ přemítala, „že vona zrovna chodí s Tondou. No ale jestli chceš, já jí to klidně řeknu.“ Vstala a odešla.

Očekával jsem, že přijde za chvíli, sedne si ke mně a políbí mě. Nevracela se.

Za půl hodiny přišel Tonda. Byl o dva roky starší než já, už chodil do učení, učil se drvoštěpem, a když někdy zavítal do restaurace, všichni rychle zaplatili.

„Mladej, tak se mi doneslo, že se ti líbí Eva,“ spustil.

„Ale já...“ snažil jsem se něco vykoktat.

„Tak moment,“ a postavil mě, „aby bylo jasno: líbí, nebo nelíbí? Protože jestli se ti líbí,“ a přiložil mi pěst k oku, „tak to s tebou nedopadne dobře.“

„Nelíbí,“ zvolal jsem. „Vůbec se mi nelíbí. Je hnusná.“

To ho šokovalo.

„Tak tobě se, synku, nelíbí moje holka? Chceš snad dokonce říct, že chodím s ňákou zrůdičkou, s ňákým vořezávátkem?!

Tak na.“ A hodil mě do vody.

„A příště bacha na mě,“ křičel ze břehu, „mohlo by to bejt i horší.“

Za vydatného polykání andělíčků jsem s respektem sledoval, jak pomalu odchází.

V tu chvíli jsem si také uvědomil, že léta, která mě čekají, nebudou lehká. Někdo to s holkama umí, začínal jsem chápat, ale já to nejsem...

Obětavost

Dokázala by pro mě všechno na světě. Byla by se rozdala, rozkrájela, nechala zavřít. Udělala všecko, všecičko, co mi viděla na očích. A víc. Byla v tom směru nepřekonatelná.

Šli jsme po pláni, žvýkala žvejkačku. Chvillemi ji natahovala nebo nafukovala a propichovala prstem. Díval jsem se na ni, jak žvýká, a dostal jsem taky chuť na žvejkačku. Žvejkačky byly tenkrát vzácné. V duchu jsem žvýkal, nafukoval a propichoval s ní, visel jsem jí na rtech.

V tu chvíli ji vytáhla z pusy.

„Na,“ řekla, „už mi nechutná. Žvejkám celý odpoledne.“

Jiná by se dala o ni prosit nebo by naznačovala, jak nerada se s pochoutkou loučí, ale ona ne. Ten takt, s jakým se dovedla něčeho vzdát! Cit, s nímž uměla něco darovat, tak aby to člověk mohl bez uzardění přijmout! Taková byla.

Dívali jsme se na sousedovy psy. Hráli si, váleli se po sobě a byli hrozně roztomilí. Dívali jsme se na ně celý den, protože byla neděle.

V pondělí mi přinesla v košíku štěně. Šíleného podvratáka, na němž se podílela jistě aspoň polovina psů z Pankráce a okolí. Byl samá blecha a na svůj věk už dosti temně vrčel. Podala mi košík s tím vzácným darem.

„Na, ty máš rád pejsky,“ řekla, „vem si ho.“

Na ta slova po mně štěně skočilo.

„Co tě to napadlo, přinýst mi psa?“

„Na nic se neptej, je tvůj.“

„Ale co s ním budu dělat?“ vyplašil jsem se.

„Co? Budeš si s ním hrát. Pohlad' ho, tak. Budeš ho krmit a můžeš mu říkat Borku. Už na to trochu slyší, vid', Borku?“
Na znamení souhlasu mě kousl do ruky.

Na podzim nám bylo chladno a celou schůzku jsem prokašlal. Za pár dní jsem od ní dostal svetr. Nebyl právě nejslušivější, jeden rukáv měl kratší a celý byl trošku šejdrem.

„Upletla jsem ti ho, aby ses nenastyd.“ Projevovala péči až dojemnou.

„Ale co řeknu doma?“ namítl jsem skromně.

„Řekneš, žeš ho našel.“

Potom se zasmála: „V sobotu jsou naši pryč, půjdeme k nám. Uvařím ti grog, pravej námořnickej, dáme do něj sádlo. Máme doma věci, to budeš koukat. Ségře jsem řekla, aby vypadla.“

„V sobotu nemůžu, až v neděli.“

„Dobře, tak v neděli.“ Obratem telefonicky přemluvila umírající tetu, aby pozvání rodičů o den odložila.

Vyprávěli jsme si o jedné knížce, která nebyla nikde k dostání. A i kdyby byla, stála tolik peněz, že bych se na ni sotva zmo- hl. Měla asi tři sta barevných fotografií na křídovém papíře a byli v ní samí mloci. Záhy jsem od ní dostal dárek, pečlivě zabalený v novinách.

„To je pro tebe. Budeš překvapenej. Sehnala jsem ji!“ dodala vítězoslavně.

Měl jsem opravdu radost. Řekl jsem, že si neměla dělat ško- du, tak jak to vždycky říkají dospělí, když něco dostanou, a už jsem pospíchal, abych se do knížky pustil. Některé listy byly vytrhány a brzy jsem pochopil proč — při vší důkladnosti přece jen zapomněla zlikvidovat jednu ze stránek s razítkem lidové knihovny.

„Co je to dneska s tebou,“ ptala se opatrně jednoho dne, když jsem kráčet vedle ní mlčky a posmutněle.

„Ale nic,“ povídám, „jen se mi nechce zejtra do školy. Umím houby a určitě mě vytasí. A večer už to nedoženu. Potřeboval bych na tom sedět aspoň tejden, jinak bude malér.“

Druhý den ráno mi před domem podávala lékařské osvědčení.

„Jenom si tam doplň jméno, svoje jsem vymizíkovala. Nikdo nic nepozná, máš to na tejden.“

„Kdes to prosím tě vzala?“

„Šla jsem k doktorovi a řekla jsem, že mám křeče.“

„A to ti jako věřil?“

„Asi né! Vždyť jsem snědla celý mejdlo.“

„A není ti blbě?“

„Ani ne. Akorát trochu pěním. Hele!“ A počala vypouštět z úst krásné duhové bubliny.

Nebo s tím magnetofonem. Jak já toužil po magnetáku. Měli jsme jeden ve škole a pouštěli nám z něj ptactvo, zvuk motoru, hluk davu, kroky a pád člověka ze zvonice. Zvláště pád ze zvonice se mi moc líbil, byl to slábnoucí výkřik končící žuchnutím. Představa, že bych měl něco takového doma a mohl pomocí toho okénkem ve světlíku strašit sousedy, mě vzrušovala. Přitáhla obrovský magneták a řekla: „Tady ho máš, já už ho nepotřebuju.“

„Neblázni, to nejde, co by řekli vaši?“

„Řekla jsem, že mi spadl z vokna, tak co.“

Když jsem měl zápal pohrudnice a po telefonu se dozvěděla, že je mi moc zle, zaběhla do blízkého sboru a přivedla k nám faráře.

Byla to bezvadná holka, a přesto moje láska k ní časem ochladla. Jednou jsem ji pozoroval a uvažoval jsem: Jsi hezká, ale já už s tebou nechci chodit. Nemůžu za to, ale už tě nemiluju.

Jak ti to ale řeknu, když jsi taková hodná? Dokážu ti to vůbec říct? — Neuvědomoval jsem si, jak se při tom na ni nešťastně dívám a že ty oči mluví za mě.

Za pár dní stála venku s cizím klukem a přišívala mu knoflík. Ukousla nit, schovala jehlu do kapsy a chytla ho za ruku. Procházeli se. Když mě spatřila, vytrhla se mu a běžela ke mně.

„Hele, to je můj nový kluk. Já už s tebou nechci chodit. Promiň.“

Tak to abych si našel náskou jinou holku, říkal jsem si zaraženě pro sebe.

To jo, souhlasily její oči, třeba támhleto. A nenápadně ukázala hlavou. Na druhé straně ulice postávala blondýnka.

„Dělá, jako že je tu náhodou, ale buď klidnej, všechno je domluvený. Řekla jsem jí, že jsi do ní šilenej, ale že se jí to stydíš říct. Vem ji do bijáku, dneska od půl šestý. Tak ahoj.“ A podala mi dva lístky.

Šel jsem tedy s tou blondýnkou do kina a cestou jsem uvažoval, jestli jsem neprohloupil. Pochybuju, že se někdo jiný dokáže pro mě takhle obětovat. Moc pochybuju. Jsem vlastně nevděčný hlupák. Měl jsem chuť na všechno jiné než na kino. Blondýnka si mě bedlivě prohlížela, pak se usmála a řekla:

„Hele, jestli se ti do toho kina nechce, tak nemusíme. Můžeme jít třeba na fotbal, jestli tě baví fotbal.“

A tak jsme šli na fotbal.